

Sygn. akt VI1 U 647/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dorota Witkowska
Protokolant:	stażysta Maja Kusznerczuk

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy

z odwołania od decyzji:

z dnia 15 maja 2018 r. znak (...),

z dnia 28 maja 2018 r. znak (...) - (...),

z dnia 8 czerwca 2018 r. znak (...) - (...),

z dnia 21 czerwca 2018 r. znak (...) - (...),

z dnia 29 czerwca 2018 r. znak (...) - (...).

I. Zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje powódce T. K. prawo do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 10 marca 2018 roku do 30 czerwca 2018 roku.

VI 1 U 647/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił T. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 maja 2018r. do dnia 16 maja 2018r. z uzasadnieniem takim, że jej tytuł ubezpieczenia ustał w dniu 28 lutego 2018r., a od dnia 1 października 2011r. ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do wypłacanej przez Biuro Emerytalne Służby Więziennej.

/k. 3 decyzja w aktach ZUS –teczka (...), (...), (...), (...)/

Od powyższej decyzji odwołała się powódka T. K. i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego od 1 maja 2018r. do 16 maja 2018r.

W uzasadnieniu odwołania zarzuciła m.in., że organ rentowy dokonał niewłaściwej wykładni rozszerzającej pojęcia „emerytura” wskazując, że emeryturą należy uznać świadczenia z ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004r., nr 8, poz. 67 ze zm.) z czym się nie zgadzała. Powódka wskazywała, że z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika wprost, że pojęcie „emerytury” odpowiada pojęciu emerytury przewidzianej w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a nie pojęciu emerytury wywołanej niezdolnością do służby z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Powódka zarzucała również, że niedozwolona jest wykładnia rozszerzająca przepisów nakładających obowiązki ograniczające prawa.

/k. 2-5 odwołanie/

Pozwany wniosł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na rzecz Zakładu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję wraz z jej argumentacją dodatkowo wskazując, że w przypadku istnienia innego źródła utrzymania np. renty z tytułu niezdolności do służby, przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, znajduje zastosowanie. Pozwany podnosił, że w art. 13 ust. 1 ww. ustawy wymienione są także inne przypadki dysponowania przez osobę niezdolną do pracy źródłami utrzymania, w których to przypadkach zasiłek chorobowy nie przysługuje.

/k. 6 odpowiedź na odwołanie/

Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą VI1U 647/18.

Kolejnymi decyzjami z dnia 28 maja 2018r., 8 czerwca 2018r., 21 czerwca 2018r. oraz 29 czerwca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił T. K. prawa do zasiłku chorobowego także za okresy od 10 marca 2018r. do 30 kwietnia 2018r. oraz łącznie od 17 maja 2018r. do 30 czerwca 2018r. z uzasadnieniem jak w powyższej decyzji z dnia 15 maja 2018r.

/k. 7, 11 i 15 decyzja w aktach ZUS – teczka (...), (...), (...), (...) oraz k. 4 decyzja w aktach ZUS - teczka(...)

Powódka T. K. złożyła odwołania od każdej z w/w decyzji wnosząc o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za zakwestionowane okresy uzasadniając analogicznie jak w odwołaniu od decyzji z dnia 15 maja 2018r.

/k. 10-13, 20-23, 32-35, 43-46 odwołania/

Pozwany wniosł o oddalenie również wszystkich w/w odwołań oraz o zasądzenie na rzecz Zakładu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany przedstawił stanowisko jak dotychczas podtrzymując zaskarżone decyzje wraz z ich argumentacją.

/k. 14, 26, 36, 47 odpowiedzi na odwołania/

Sprawy zarejestrowano pod kolejnymi sygnaturami VI1U 648/18, VI1U 649/18, VI1U 650/18 i VI1U 843/18.

Odpowiednimi postanowieniami Sąd zarządził połączenie wszystkich w/w spraw ze sprawą o sygn. akt VI1U 647/18 celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą VI1U 647/18.

/k. 16, 28, 38, 54 postanowienia/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest w sprawie, że powódka T. K. podlegała ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu zatrudnienia w (...)w S. w okresie od dnia 15 grudnia 2015r. do dnia 28 lutego 2018r.

Bezspornym jest również, że w okresie od 01 marca 2018r. łącznie do 30 czerwca 2018r. powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Bezspornym jest, że powódka ma ustalone od dnia 1 października 2011r. prawo do renty z tytułu niezdolności do służby więziennej na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej wypłacanej przez Biuro Emerytalne Służby Więziennej.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 września 2018r. w sprawie VI1U 439/18 przyznano powódce prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2018r. do 9 marca 2018r.

/dowód: w aktach o sygn. akt VI1U 439/18: k. 23 wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 września 2018r.; k. 55 wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 listopada 2018r./

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta prawomocnie zakończonej sprawy VI1U 439/18 oraz na podstawie okoliczności bezspornych.

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem wynikały wprost ze zgodnych oświadczeń stron znajdując jednocześnie potwierdzenie w dokumentach złożonych do akt sprawy, takich jak zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy powódki, świadectwo pracy powódki czy decyzja o waloryzacji renty inwalidzkiej SW. Autentyczność i prawdziwość dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani nie była kwestionowana przez strony.

Sąd dokonał również ustaleń na podstawie akt postępowania prowadzonego pod sygnaturą VI1U 439/18, które to postępowanie toczyło się między powódką a pozwanym w tut. Sądzie.

Spór stron sprowadzał się do sporu w zakresie prawa, a w szczególności do oceny, czy uprawnienie powódki do renty z tytułu niezdolności do służby wypłacanej przez Biuro Emerytalne Służby Więziennej pozbawia ją prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego.

W tym zakresie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych powoływał się na przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017r. poz. 1368, ze zmianami zwana dalej ustawą zasiłkową). Zgodnie z wymienionym przepisem zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż tytułu ubezpieczenia powódki ustał 28 lutego 2018r. oraz że w okresie od 1 marca 2018r. łącznie do 30 czerwca 2018r. powódka była niezdolna do pracy. Poza sporem pozostawała również okoliczność, iż powódka od dnia 1 października 2011r. jest uprawniona do renty z tytułu niezdolności do służby więziennej na podstawie z dnia 18 lutego 1994r o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U.2019.288 j.t.).

Jednakże jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 18 stycznia 2012 roku w sprawie II UK 168/11 "pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej trzeciej grupy na podstawie artykułu 19 w związku z artykułem 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (...) nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 13 ust. 1 punkt 1 i art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (...)). Dalej w uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd Najwyższy wskazał m.in., że prawo do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje podmiotom objętym zakresem stosowania ustawy zasiłkowej jedynie we wskazanych w niej przypadkach, w tym przypadku gdy ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy a nie innej renty. Należy w związku z tym wskazać że rentą z tytułu niezdolności do pracy jest renta z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 3 pkt 2 oraz art. 57, 57a i 160 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych oraz renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (...). Renty te wprost zostały określone przez ustawodawcę jako renty z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast renta przysługująca funkcjonariuszowi policji na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przysługuje, co zostało wprost przez ustawodawcę wysłowione, osobom zdolnym do pracy oraz została określona jako "policyjna renta inwalidzka". W konsekwencji rozszerzająca wykładnia art. 13 ustawy zasiłkowej jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa wynikającego z literalnego jej brzmienia. W tej sytuacji jasno wyrażona wola ustawodawcy, zgodnie z którą zasiłek nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, oznacza, że zasiłek ten przysługuje w przypadku renty przysługującej z innego tytułu.

W tym miejscu należy również wskazać na inny wyrok Sądu Najwyższego. Chodzi o wyrok z dnia 18 lutego 2013r. w sprawie II UK 196/12. Choć wyrok ten dotyczy prawa do emerytury wojskowej, to zawarte w nim ogólne wywody w zakresie odrębności tzw. emerytur mundurowych (policyjnych, wojskowych czy służby więziennej), znajdują zastosowanie również w przedmiotowej sprawie z uwagi na podobną specyfikę i charakter tych świadczeń. W omawianym wyroku Sąd Najwyższy wskazał m.in., że "pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (...) nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z Ubezpieczenia Społecznego w razie choroby i macierzyństwa (...)). Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy z 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania artykułu 13 ustępow 1 punkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego."

W uzasadnieniu omawianego wyroku odnosząc się do treści art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, Sąd Najwyższy wskazał m.in., że określenie emerytura, którym posługuje się wymieniony przepis, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest emerytura wojskowa i nie jest tożsame z tym pojęciem. Sąd wskazał również, iż prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest wyłączone tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania wskazanego przepisu.

Podzielając w całości powyższe poglądy Sądu Najwyższego, Sąd uznał, iż zachowują one aktualność również w odniesieniu do powódki, jako osoby uprawnionej do renty dla funkcjonariuszy służby więziennej, a zatem osoby nie uprawnionej do renty z funduszu, którym dysponuje pozwany, bowiem podstawą tej renty nie jest ustawa o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych.

W konsekwencji uznać należało, że odmowa powódce prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na jej uprawnienie do renty z tytułu niezdolności do służby nie była uzasadniona, co czyniło odwołania powódki zasadnymi i dlatego na podstawie artykułu 477¹⁴ § 2 kpc Sąd orzekł jak w wyroku o zmianie zaskarżonych decyzji.